

Kázání: Mistr Jan Hus - Jsme divadlem

Mistr Jan Hus projevil víru svým postojem a dotvrdil skutkem pevného odpírání zlořádům církve a poukazem na ty, kdo měli být příkladem ve víře ostatním, ale nebyli.

Kázání

Mistr Jan Hus

Jsme divadlem pro anděly i lidi

1. čtení: Židům 12, 1-13

1 Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, 2 s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. 3 Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. 4 Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev. 5 Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: ‚Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá. 6 Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.‘ 7 Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovával? 8 Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. 9 Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život? 10 A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. 11 Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli. 12 ‚Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena‘ 13 a ‚vykročte jistým krokem‘, aby to, co je chromé, docela

nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.

2. čtení: Židům 12,22-29

22 Vy stojíte před horou Sióňem a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčetským zástupem andělů 23 a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle, 24 a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova.

V Kristu milé sestry a bratři, přátelé,

oblak či zástup svědků – to spojuje oba čtené oddíly. Ještě v předchozí kapitole jsou někteří z toho již nebeského zástupu vyjmenováni a také je tam hned u těch jmen vyjeveno, čím u Boha zvítězili. V čem ta jejich víra byla opravdovou a vytrvalou. Že byla postojem a činem zároveň.

A tak do oblaku svědků dnes neváhejme ve své mysli přidat M. J. Husa, ne protože by byl tak dokonalým člověkem (podle těla) – to nebyl a dobře to věděl, svou nehodnost i v posledních chvílích poznával.

Ale víru projevil postojem a dotvrdil skutkem pevného odpírání zlořádům církve a poukazem na ty, kdo měli být příkladem ve víře ostatním, ale nebyli.

Jeden nejmenovaný prelát jej navštívil v Kostnickém vězení 20. června 1415 necelý měsíc před tím, než byl Jan Hus upálen na hranici a zřejmě Husovi velmi laskavě radil, aby se koncilu podrobil. Husova písemná odpověď je takováto:

„Jsem velice vděčný za Vaši vlídnou a otcovskou laskavost. Neodvážuji se však podrobit koncilu, jak navrhuje – jednak proto, že bych musel odsoudit mnoho pravd, které (jak jsem od nich slyšel) nazývají pohoršením; dále proto, že bych se tou přísahou musel dopustit křivopřísežnictví, neboť bych přiznal, že jsem zastával bludy – a tím bych pohoršil veliké množství Božího lidu, který ode mne v kázáních slýchal opak.....

Jak bych tedy já, kněz Nového Zákona (byť nehodný), měl kvůli strachu z trestu, jenž rychle pomine, přestoupit Boží zákon a spáchat mnohem těžší hřích? Za prvé bych odstoupil od pravdy, za druhé bych křivě přísahal a za třetí bych pohoršil své bližní.....

....Odvolal jsem se k Ježíši Kristu – soudci nejmocnějšímu a nejspravedlivějšímu. Jemu jsem svěřil svou při, a tak očekávám jeho rozhodnutí a rozsudek s vědomím, že on posoudí a odmění každého jednotlivého člověka nikoliv podle křivých svědectví, ale podle pravdy a podle zásluh.“ (List nejmenovanému prelátovi, 20.června 1415; Jan Hus, Listy z Kostnice, Biblion 2015)

Z jiných listů svým přátelům a věrným Čechům víme, že Jan Hus byl smířen s možností blízké smrti, avšak stále bojoval a chtěl, aby mohl před koncilem buď své články obhájit, nebo být ve světle Písma poučen o jejich nesprávnosti a tedy svém omylu.

Opravdu spravedlivého soudu se mu na koncilu nedostalo. V jednom z listů popisuje, v jaké atmosféře poslední slyšení probíhalo:

Jaký se pak strhl křik a jakými hroznými urážkami, výsměchem a nadávkami mě to shromáždění zahrnulo, to vědí páni Václav z Dubé a Jan z Chlumu i jeho písař Petr, nejvytrvalejší rytíři a milovníci pravdy Páně. Když jsem byl už mnohokrát přehlušen křikem, řekl jsem nakonec: „Myslel jsem, že na tomto koncilu panuje větší uctivost, zbožnost a pořádek!“ (Přátelům pravdy, 5.července 1415; Jan

Takový oblak je myšlen – tedy těch, kdo nejen znají poznanou pravdu, ale také ji žijí. Usilovně se snaží vytrvat v běhu (víry), jak je jim uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede i jejich víru od počátku až do cíle. (srovnej: [Žd 12,1-2](#))

A právě v tomto ohledu bych se chtěl teď především obrátit na vás mladší věkem. Řekněme v rozmezí 15-25 let. Na naše syny a naše dcery.

Chci vás požádat (a bude to znít pateticky), ale přesto, chci vás požádat, abyste vy mladí četli Jana Husa – třeba ty jeho listy z vězení, a nepodléhali dojmu, že již nemá co říci do vašich životů.

A k tomu, abyste přibrali J. A. Komenského a pak další, ani Masaryk nám neuškodí a seznámení se nejen s jeho poctivým uvažováním, ale i jeho činy.

Masaryk byl obhájcem těch, kterým se činila křivda a neúnavě vedl boj za to, aby se všeobecně a hlavně u soudu říkala pravda. Po Husově příkladu chtěl, aby pravda nebyla prázdným slovem.

Říkám to proto právě vám, že já jsem četbu ve věku, o němž mluvíme, důsledně zanedbal – a musím to dohánět. A hlavně. Velmi vám to pomůže v orientaci v životě. Učiníte si sice život v jistém ohledu obtížnější. Ale to se nedá srovnat se světlem, které o to jasněji bude osvětlovat vaši cestu života s dosahem k ostatním – vašim blízkým i všem, které potkáte.

Jak důležité to je jsme slyšeli z prvního i druhého čtení velmi naléhavě. Podívejme se blíže na verše druhého čtení.

„Vy stojíte před horou Siómem a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčeteným zástupem andělů 23 a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle, 24 a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova.“

Ano. Připust' si každý hluboko to slovo:

„Vy stojíte před horou Siómem a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčeteným zástupem andělů...“

Připust'te si to slovo vy mladí, stejně jako my všichni. Jako to měli slyšet tehdy po církvích a uvědomit si, že svůj život žijeme jako „divadlo pro anděly i lidi“. (Například podle [1K 4,9](#) jsme divadlem:

„Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.“

a přímo v epištole Židům 10,33 čteme:

*„Bud'to když jste byli i pohaněními i ssouženími jako **divadlo** učinění, bud'to účastníci učinění byvše těch, kteříž tak zmítáni byli.“*
(Bible Kralická)

Tím se nechce říci, že si máme „na něco nebo na někoho hrát,“, jak to ostatně rádi děláme, nebo že by šlo především o to, jak dobří se jevíme navenek. To ne.

Když se říká, že žijeme svůj život před horou Sionem a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem

- to znamená, že jsme spjati s dějinami Izraele, s jeho zápasem nepodlehout modloslužbě a s jeho vysvobozením skrze Mojžíše a že i my čerpáme z toho duchovního bohatství starozákonních svědků víry, ti všichni již obývají nebeský Jeruzalém.

Pisatel zde nemá na mysli žádnou historickou podobu svatého města nebo jeho chrámu, ale má na mysli zvláštní a nesmírně vzácné společenství s těmi, kdo již svůj životní boj víry vítězně dokončili.

To je obraz, který nás inspiruje ke stejné víře, jakou měl Abraham, když za nestálosti nomádského způsobu života vyhlížel město s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh ([Žd 11, 10](#)).

V jistém smyslu je to podobné situaci pronásledovaných křesťanů, kteří se stěhují z místa na místo, protože jsou k tomu donuceni okolnostmi, protože jim jejich postoje a činy víry, způsobují všelijaké těžkosti.

Po dobu života na zemi čerpáme z vědomí, že zdaleka nejsme sami. Náš život žijeme pod oblakem svědků. Celého slavnostního shromáždění – a nelze jinak.

Ano. Před námi již obývá ten pomyslný Jeruzalém nespočetný zástup. Pokud je to také zástup prvorozených, jak jsme četli, pak ne ve smyslu biologickém, ale ve smyslu duchovním – jako ti, kdo vírou vyznanou ve křtu, ponoření do jména Kristova, přijali z milosti Boží účast na pravém lidství Syna Božího – Prvorozeného a tedy dědice všeho od svého nebeského Otce.

Svůj život žijeme ale především před Bohem, soudcem všech. To nás nemá strašit a ochromovat jako to ochromilo v jakékoliv tvůrčí činnosti toho služebníka, jenž ze strachu z přísnosti svého pána šel a zakopal obdrženou hřivnu ([Mt 25, 24-26](#)).

Naopak. Boží soud tu není odsouzením, ale něčím, co nás podrobuje pravdě o nás i světě kolem nás. A naděje Božího soudu je, že není opřen o člověka a jeho spravedlnost. Jeho soud nás však motivuje k životu pravdivému.

A tady se dostáváme k vrcholu dnešního poselství, neboť víme každý, jak nepravdiví jsme. Jak jsme Bohu často vzdálení ne z příčiny, že by nás On opustil, ale protože jako Jonáš utíkáme od poslání svého života. A nechce se nám životem zvěstovat pravdu evangelia.

Proto žijeme svůj život před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy... To znamená, že od Ježíše se učíme, stále na něj upření. On je měřítkem. On je orientačním bodem pro každého obyvatele světa.

Z toho vycházel Komenský ve své veškeré práci. I v pedagogice, na což se za totality rádo zapomínalo. Z Krista čerpal a Jeho světla, které přijal, když si četl v Bibli Kralické.

A Masaryk řekne: Ježíš, ne Caesar! To Ježíš je pro něj vzor mravnosti, lidství a svobody. A Hus? Už jsme to četli: „Odvola jsem se k Ježíši Kristu – soudci nejmocnějšímu a nejspravedlivějšímu.“

Ježíš je prostředníkem nové smlouvy a to znamená, že zakládá i vitalizuje náš vztah s Bohem.

Na základě smlouvy, která už nespočívá na lidskou schopnost a vůli se mravně zdokonalit, být pravdivý a pravdivě žít před Bohem i světem.

To si o sobě mysleli mnozí farizeové a zákoníci v době Ježíšově a myslí si to mnozí i dnes.

Ježíš nám nabízí svou ruku, ne proto, že jsme dosáhli určité úrovně lidské slušnosti, ale proto, kým pro něj jsme. On v tom nejposlednějším a nejdivnějším, viděl Božího syna a Boží dceru. Viděl Boží stvoření. A jeho hodnotu, kterou se rozhodl vykoupit tak, jako se vykupují otroci na svobodu.

Proto žijeme svůj život také před jeho krví, a ta nás očisťuje, neboť to není krev pouze nevinné oběti (Abelova), ale krev vylitá právě **pro obnovu lidství** zamýšleného naším Stvořitelem, naším nebeským Otcem. Skrze jeho dobrovolnou smrt na kříži, jako divadlo pro nebe i zemi, byl tento svět vykoupen navěky a navždy.

Někteří jsou toho divadla účastni na straně jakéhosi nebeského publika, někteří jsou toho účastni jako herci (znovu nemám na mysli nějaké předstírání), herci, kteří mají dohrát svůj part do konce. A to jsme my.

Závěrem: Jde o velký oblak **svědků**. Tím oblakem jsme obklopeni a nevím proč se právě nám stala taková milost, že se zde, v Českých zemích, kázalo, jak se kázalo v kapli betlémské. S dorostem jsem tam mnohokrát stáli a byť s malou mírou porozumění, četli jsme ty články na stěnách, podle nichž Hus učil své žáky kázat.

Ale mýlili bychom se, kdybychom si mysleli, že svědky patřící do toho oblaku jsou jen muži. (Doposud jsem zmiňoval jen muže.)

Vždyť Hus navazoval také na kázání valdenských, tzv. Lyonských chudých, mezi nimiž mohly kázat a s úspěchem kázaly ženy. Není to nic proti evangeliu, v oblaku svědků je mnoho žen, jak na to nezapomíná ani apoštol Pavel, když si jejich služby velmi váží. A v epištole, z níž jsme četli se na ženy taky nezapomnělo.

Nezapomnělo se na Sárú, která věřila Mojžíšova máma věřila nevěstka Rachab věřila ... a všichni Izraelští, kteří prošli Rudým mořem věřili. Jiní, (muži i ženy), byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení. (čti: Žd 11)

Zakončím čtením, které po našem oddíle následuje:

„Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví. Jestliže neunikli trestu ti, kdo odmítli tlumočnicka Božích příkazů na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, který mluví z nebe.

Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, nyní však slibuje: Ještě jednou otřesu' nejen ,zemí', nýbrž i ,nebem'. Těmito slovy naznačuje, že otřese vším stvořením a promění je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné.

Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť ,náš Bůh je oheň stravující.“ Židům 12, 25-29

Amen.

Modlitba:

Pane náš, děkujeme za Tvé svědectví o Otci v nebesích. Děkujeme, že k nám Tebou promluvil nejzřetelněji. Tvým životem i smrtí a že Tvým vzkříšením potvrdil svoji moc a slávu.

Nestačíme na to, ale když se necháváme vést láskou, kterou jsi nám ukázal a když slyšíme, že odpouštíš i svým nepřátelům, díváme se tomu a chceme Tuto lásku následovat.

Chceme se zastávat těch, kdo jsou divadlem tomuto světu ve svém utrpení, těžkostech a přeci vítězí. Zůstávají Ti věrni. Muži i ženy. A prosíme pokorně o sílu pro co nejpravdivější život potud, pokud nás tu necháváš. Amen.

Radek Pospíšil

kazatel baptistického sboru v Liberci

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)